

Arrest

nr. 248 176 van 26 januari 2021
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MARISSENS
Jozef Verbovenlei 32
2100 DEURNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van 24 april 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MARISSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 april 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

"Aan de Heer,

Naam: M. (...),

Voornaam: Y. L. (...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Bagdad

Nationaliteit: Irak

alias: L. N. Y. (...), geboren te Kirkoeq op 27.03.1968, onderdaan van Irak

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 1, alinea 1, van de wet:

☐ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum

☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen : verkoop / het te koop stellen zonder vergunning, bezit zonder vergunning, feit(en) waarvoor hij op 14.08.2007 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 jaar (5 jaar uitstel behoudens 2 jaar).

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen : aanschaffing / aankoop : bezit : invoer : vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning : verkoop / het te koop stellen een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (herhaling), feit(en) waarvoor hij op 11.10.2016 door het Hof van Beroep van Bergen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen : bezit zonder vergunning (herhaling), feit(en) waarvoor hij op 19.04.2017 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 maanden.

Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ' ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer). Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het herhalend karakter van de feiten waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 14.10.2019 en heeft een gesprek gehad met een migratiebegeleider op 26.03.2019. Hij verklaart in België te zijn sinds 23.09.2005, geen duurzame relatie te hebben in België - hij is gescheiden van zijn Belgische partner - maar vader te zijn van een minderjarige dochter. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er contacten zijn tussen beiden. De verwijdering van het grondgebied van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft niet dezelfde negatieve impact op het leven van dit kind als wanneer het gezin samenwoont, des te meer het niet uitgesloten is dat het kind zijn afwezige ouder in diens land van oorsprong bezoekt en/of dat zij regelmatige contacten onderhouden door middel van internet, de sociale netwerken of de telefoon. Artikel 8 van het EVRM wordt in onderhavige beslissing dus niet geschonden. Betrokkene heeft gezondheidsproblemen, tuberculose, maar hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Betrokkene blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong niet te wensen. Hij verklaart politiek vluchteling te zijn, dit terwijl zijn twee asielaanvragen in België met een negatieve beslissing werden

afgesloten. De eerste, ingediend op 26.09.2005 werd op 08.08.2006 afgesloten door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen met de beslissing betrokkene niet te erkennen als vluchteling. De tweede, ingediend op 29.05.2015 werd op 30.03.2018 door de Commissaris-Generaal beëindigd met een weigering hem de statuten van vluchteling en subsidiaire bescherming toe te kennen. Artikel 3 van het EVRM is in onderhavige beslissing dus evenmin van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

De twee asielaanvragen van betrokkene in België, werden met een negatieve beslissing afgesloten. De eerste, ingediend op 26.09.2005 werd op 08.08.2006 afgesloten door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen met de beslissing betrokkene niet te erkennen als vluchteling.

De tweede, ingediend op 29.05.2015 werd op 30.03.2018 door de Commissaris-Generaal beëindigd met een weigering hem de statuten van vluchteling en subsidiaire bescherming toe te kennen. Tijdens het gesprek met een migratiebegeleider op 26.03.2019 heeft betrokkene de niet-terugleidingsclausule aangehaald die verbonden is met de laatste beslissing van de Commissaris-generaal.

Hij ging er prat op dat de Belgische autoriteiten hem op een of andere manier verblijfsrecht zouden moeten verlenen. Bij beslissing dd. 13.12.2019 was de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen echter van oordeel dat een verwijderingsmaatregel in hoofde van betrokkene verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Betrokkene vroeg ook internationale bescherming aan in Zweden, maar dit verzoek werd geweigerd aangezien België verantwoordelijk is.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen : verkoop / het te koop stellen zonder vergunning, bezit zonder vergunning, feit(en) waan/oor hij op 14.08.2007 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 jaar (5 jaar uitstel behoudens 2 jaar). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen : aanschaffing / aankoop : bezit : invoer : vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning : verkoop / het te koop stellen een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (herhaling), feit(en) waarvoor hij op 11.10.2016 door het Hof van Beroep van Bergen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen : bezit zonder vergunning (herhaling), feit(en) waarvoor hij op 19.04.2017 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 maanden. Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer). Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het herhalend karakter van de feiten waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.07.2010 werd ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, werd op 01.12.2010 ontvankelijk verklaard doch ongegrond.

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, werd de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.07.2014 werd ingediend, op 09.01.2015 geweigerd om redenen van openbare orde en omwille van het persoonlijk gedrag van betrokkene."

1.2. Op 24 april 2020 wordt verzoekende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam: M. (...),

Voornaam: Y. L. (...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Bagdad

Nationaliteit: Irak

alias: L. N. Y. (...), geboren te Kirkoeq op 27.03.1968, onderdaan van Irak

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 23.04.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 10 jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde

Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. De twee asielaanvragen van betrokkene in België, werden met een negatieve beslissing afgesloten. De eerste, ingediend op 26.09.2005 werd op 08.08.2006 afgesloten door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen met de beslissing betrokkene niet te erkennen als vluchteling. De tweede, ingediend op 29.05.2015 werd op 30.03.2018 door de Commissaris-Generaal beëindigd met een weigering hem de statuten van vluchteling en subsidiaire bescherming toe te kennen. Tijdens het gesprek met een migratiebegeleider op 26.03.2019 heeft betrokkene de nietterugleidingsclausule aangehaald die verbonden is met de laatste beslissing van de Commissaris-generaal. Hij ging er prat op dat de Belgische autoriteiten hem op een of andere manier verblijfsrecht zouden moeten verlenen. Bij beslissing dd. 13.12.2019 was de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen echter van oordeel dat een verwijderingsmaatregel in hoofdte van betrokkene verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Betrokkene vroeg ook internationale bescherming aan in Zweden, maar dit verzoek werd geweigerd aangezien België verantwoordelijk is.

De aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.07.2010 werd ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, werd op 01.12.2010 ontvankelijk verklaard doch ongegrond.

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, werd de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.07.2014 werd ingediend, op 09.01.2015 geweigerd om redenen van openbare orde en omwille van het persoonlijk gedrag van betrokkene.

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 14.10.2019 en heeft een gesprek gehad met een migratiebegeleider op 26.03.2019. Hij verklaart in België te zijn sinds 23.09.2005, geen duurzame relatie te hebben in België - hij is gescheiden van zijn Belgische partner - maar vader te zijn van een minderjarige dochter. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er contacten zijn tussen beiden. De verwijdering van het grondgebied van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft niet dezelfde negatieve impact op het leven van dit kind als wanneer het gezin samenwoont, des te meer het niet uitgesloten is dat het kind zijn afwezige ouder in diens land van oorsprong bezoekt en/of dat zij regelmatige contacten onderhouden door middel van internet, de sociale netwerken of de telefoon. Artikel 8 van het EVRM wordt in onderhavige beslissing dus niet geschonden.

Betrokkene heeft gezondheidsproblemen, tuberculose, maar hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Betrokkene blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong niet te wensen. Hij verklaart politiek vluchteling te zijn, dit terwijl zijn twee asielaanvragen in België met een negatieve beslissing werden afgesloten. De eerste, ingediend op 26.09.2005 werd op 08.08.2006 afgesloten door de Commissaris-

generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen met de beslissing betrokkene niet te erkennen als vluchteling. De tweede, ingediend op 29.05.2015 werd op 30.03.2018 door de Commissaris-Generaal beëindigd met een weigering hem de statuten van vluchteling en subsidiaire bescherming toe te kennen. Artikel 3 van het EVRM is in onderhavige beslissing dus evenmin van toepassing.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen : verkoop / het te koop stellen zonder vergunning, bezit zonder vergunning, feit(en) waarvoor hij op 14.08.2007 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 jaar (5 jaar uitstel behoudens 2 jaar). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen : aanschaffing / aankoop : bezit : invoer : vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning : verkoop / het te koop stellen een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (herhaling), feit(en) waarvoor hij op 11.10.2016 door het Hof van Beroep van Bergen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen : bezit zonder vergunning (herhaling), feit(en) waarvoor hij op 19.04.2017 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 maanden. Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties.

Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ' ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het herhalend karakter van de feiten waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel
(..)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In drie middelen betoogt de verzoekende partij als volgt:

"2.1. Eerste middel schending art. 8 EVRM recht op privé-leven en artikel 22 Grondwet alsook artikelen 2 en 5 EVRM, tweede middel schending van de artikel 7 van de Vreemdelingenwet en het derde middel schending van het artikel 1-3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. van de motiveringsplicht, van het algemeen rechtsbeginsel van openbaarheid van bestuur, van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel

A.

Het bevel grondgebied te verlaten schendt het artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Uit de gegeven omstandigheden blijkt dat er een gezinsleven is en het om een gezin/familie gaat (cf. EHRM 12 juli 2001, K. et T./ Finland, § 150); met name verzoeker en zijn dochter.

Het betreft een zeer hechte vader - dochter relatie.

Sedert de geboorte van M. S. G. (..), geboren te België op 3 maart 2009 verblijft verzoeker steeds in België. Hij is een zeer aanwezige vader. De ex-partner en moeder van M. S. G. (..) kan dit enkel beamen. Ondanks het feit dat partijen geen relatie meer hebben, hebben zij in onderling overleg steeds een regeling getroffen teneinde de gezamenlijke dochter zoveel als mogelijk contact te laten hebben met verzoeker, dit ook tijdens zijn verblijf in de gevangenis.

Er dient te worden vastgesteld dat er een inmenging is door het bevel grondgebied te verlaten met een inreisverbod van 10 jaar. Verwerende partij dient hierbij een evenwicht te vinden tussen het beoogde doel en de gevolgen van haar beslissing.

De Raad Vreemdelingenbetwistingen stelde in het verleden het volgende (RvV 80.364):

"...Rekening houdend enerzijds met de eisen van artikel 8 van het EVRM alsook andere bepalingen van het Verdrag die een garantie inhouden en niet enkel een goede wil of de regeling van de praktische besommingen, anderzijds dat dit artikel voorgaat op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 (C.E. 22 december 2010, n°210.029) dient de administratieve overheid voordat zij een beslissing neemt een zeer grondig onderzoek te voeren in functie van de omstandigheden waarvan zij kennis had. "

B.

In casu doet de verwerende partij afbreuk aan de garanties zoals opgenomen in het artikel 8 van het EVRM en schendt zij daarmee het betreffende artikel zoals hieronder staand uiteengezet.

Verwerende partij had kennis van het bestaan van de Belgische minderjarige dochter van verweerder alsook het feit dat verweerder sedert de geboorte van zijn dochter niet van haar zijde geweken is.

Het beoogde doel en de gevolgen van haar beslissing zijn niet in evenwicht, dit des te meer wat betreft het inreisverbod van 10 jaar.

Verzoeker kan onmogelijk naar Irak terugkeren om aldaar de gezinsherenigingsprocedure op te starten. Hij woont reeds sedert 2005 niet meer in Irak, hij heeft geen enkele voeling meer met de samenleving aldaar. Hij heeft geen naaste familieleden waarop hij kan terugvallen. Evenmin kan hij met zijn dochter naar Irak verhuizen. Gelet op de zeer tumultueuze politiek in Irak is een bestaan aldaar zeer onzeker alsook risicovol.

Bovendien bestaat in Irak nog steeds de doodstraf, die niet steeds wordt uitgevoerd na het hebben van een rechtvaardige procedure.

Gelet op dit alles alsook gelet op hetgeen infra verder wordt uiteengezet maakt het bevel grondgebied te verlaten en het inreisverbod tevens een schending uit van de artikelen 2 en 5 EVRM, de veiligheid en het leven van alle partijen komt in het gedrang.

Het reisadvies van de dienst buitenlandse zaken van België stelt nog het volgende:

Naar aanleiding van de recente ontwikkelingen in de regio wordt de grootste voorzichtigheid aangeraden bij reizen naar Irak. Belgen in de regio worden aangeraden verplaatsingen te vermijden, zich niet te mengen in samenscholingen en niet in de buurt te komen van militaire of officiële gebouwen. Verder worden Belgen gevraagd de evolutie van de situatie nauwlettend op te volgen en hun verblijf in het buitenland te registreren via de online applicatie Travellers online.

In heel Irak is er nog geweld en vinden nog steeds aanslagen plaats. Lees aandachtig de sectie "Algemene veiligheid " om goed op de hoogte te zijn van de risico 's. In de zuidwestelijke provincies van Irak komen in de zomerperiode demonstraties voor. Dit komt door onder andere de slechte elektriciteitsvoorziening. Vermijd demonstraties en samenscholingen.

Gezien het risico op sociaaleconomische onrust, worden alle niet-essentiële reizen in de Koerdische autonome regio afgeraden.

Alle reizen naar andere gebieden in Irak blijven afgeraden gezien de hoge veiligheidsrisico 's: terrorisme, ontvoeringen en onontplofte explosieven.

Actueel heeft verzoeker een procedure opgestart in België met oog op gezinshereniging met zijn Belgische minderjarige dochter. Deze procedure is nog lopende.

C.

Verwerende partij stelt vervolgens dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt en verwijst hiervoor naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij verwijst hiervoor naar inbreuken op de wetgeving inzage verdovende middelen, waarbij wordt verwezen naar het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Kortrijk dd. 14.08.2007, het arrest van het Hof van Beroep te Bergen dd. 11.10.2016 en het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Kortrijk dd. 19.04.2017.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend te worden uitgelegd, (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 19 januari 1999, C348/96, Calfat/Griekenland); enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden; het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zich geen motivering (cfr. Calfa/Griekenland, punt 28)

Dat voormelde arrest betrekking heeft op een andere zaak (en andere feitelijkheden) doet uiteraard geen afbreuk aan de relevantie van de interpretatie van de notie "openbare orde" door het Hof van Justitie voor huidige zaak; de notie "openbare orde" (en de interpretatie ervan) is een algemene notie (c.q. interpretatie) welke niet afhankelijk is van de omstandigheden van de ene of andere zaak, maar een algemene reikwijdte heeft. In casu liggen m.a.w. onvoldoende feitelijke gegevens voor welke toelaten te stellen dat verzoeker op heden een ernstig gevaar voor de openbare orde zou vormen; uit de

loutere redactie van een vonnis kan niet ipso facto worden afgeleid dat verzoeker een werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde zou opleveren.

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (elf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Zelfs indien uw Raad per impossibile van oordeel zou zijn dat de verwerende partij zijn motivering louter kan steunen op het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling, dient deze motivering uiteraard nog wel de toets van de redelijkheid te doorstaan.

De overheid is gehouden de feitelijke gegevens juist en pertinent te beoordelen, en is in haar motivering gebonden door de vereiste van de redelijkheid.

Hoewel de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cff. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Opdat de verwerende partij toepassing zou kunnen maken van art. 7 van de Vreemdelingenwet dient voldaan te zijn aan een aantal cumulatieve voorwaarden mbt het gevaar voor de openbare orde:

- het gedrag moet een actuele bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving*
- het gedrag moet een werkelijke bedreiging zijn*
- het gedrag moet een voldoende ernstige bedreiging zijn*

De gegevens van de zaak van verzoeker laten geenszins toe te concluderen dat hij zulk gevaar voor de openbare orde zou betekenen.

In casu liggen onvoldoende gegevens om verzoeker in redelijkheid te kunnen beschouwen als een actueel gevaar voor de openbare orde en veiligheid.

Noch de motivering van de bestreden beslissing, noch het administratief dossier bevat enige overweging welk de de stelling rechtvaardigt dat verzoeker heden een actueel gevaar voor de openbare orde zou betekenen.

Het weerhouden van het actueel karakter van een bedreiging voor de openbare orde vergt meer dan een loutere verwijzing naar een eerder vonnis; het vergt ook de beoordeling van het risico dat verzoeker opnieuw feiten zou plegen.

Anders oordelen zou betekenen dat het uitgangspunt van verwerende partij erin bestaat dat elke persoon die een straffeetelijke veroordeling oploopt, ipso facto ook een recidivist is; voor een zulke redenering bestaat geen enkele grondslag, noch juridisch, noch logisch.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een actueel gevaar voor de openbare orde is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten.

In casu zijn deze indicaties niet aanwezig, minstens worden deze niet veruitwendigd in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier.

Bovendien, is er tussen het tijdstip van de feiten en de beoordeling door verwerende partij reeds 3 jaar verstreken. De verwijzing naar een feit dat drie jaar eerder plaatsgevonden heeft, is uiteraard geen afdoende motivering om verzoeker ipso facto als een actueel en ernstig gevaar voor onze openbare orde te beschouwen.

Hieruit volgt dan ook een schending van de motiveringsplicht (zie derde middel).

D.

Verwerende partij was tevens op de hoogte van de mogelijke gezinshereniging met de Belgische minderjarige dochter; met wie verzoeker een zeer hechte relatie heeft.

Verzoeker voegt een aantal tekeneningen en brieven, waaruit duidelijk blijkt dat er ondanks het gevangenschap intensief contact is geweest en zal blijven tussen verzoeker en zijn minderjarige dochter, Shiva. Verzoeker is recent vrijgelaten van de gevangenis te Wortel. Kort na zijn vrijlating zijn alle stappen ondernomen teneinde de gezinshereniging effectief op te starten. Voor de vrijlating van verzoeker op 24 april 2020 kon de procedure nog niet opgestart worden gelet op de vereiste van persoonlijke aanwezigheid.

Actueel verblijft verzoeker in het Opvangcentrum Poelkapelle, 8920 Langemark-Poelkapelle, Stadensteenweg 68. Hij ontvangt er materiële steun. Hij doet er alles aan om zijn verzoek tot gezinshereniging te bespoedigen en een positieve situatie te creëren teneinde ieder te overtuigen dat hij als een goed huisvader deelneemt aan de samenleving. Dit alles opdat hij spoedig professioneel actief kan zijn en zijn dochter kan ontvangen in een eigen huurwoning.

Verzoeker wil er nog aan toevoegen dat het verblijf van verzoeker in de gevangenis zeer zwaar heeft gewogen op de minderjarige dochter. Verzoeker wil er alles aan doen om dergelijke situatie in de toekomst uit te sluiten. De dochter van verzoeker gaat boven alles."

Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

2.2. Waar de verzoekende partij de schending van het algemeen rechtsbeginsel van de openbaarheid van bestuur en van de rechten van verdediging aanvoert, stelt de Raad vast dat zij nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen een schending inhouden van voormelde beginselen. De aangehaalde schending van voormelde beginselen gebeurt dan ook op onontvankelijke wijze.

2.3. De Raad stelt allereerst voorts vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissingen tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten en van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Zo wordt immers in de eerste bestreden beslissing aangegeven waarom de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt, met name omdat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft en zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De verwerende partij wijst terzake op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° en 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet.

Tevens oordeelt de verwerende partij dat verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De verwerende partij wijst terzake op de toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet en motiveert waarom het inreisverbod, de tweede bestreden beslissing, wordt opgelegd voor de duur van tien jaar.

De bestreden beslissingen bevatten een uiteenzetting van de feiten waarvoor verzoekende partij veroordeeld werd en waarom zij daardoor als een gevaar voor de openbare orde wordt beschouwd. Verder wordt het gezinsleven van verzoekende partij in België in overweging genomen en gemotiveerd waarom de bestreden beslissingen geen inbreuk vormen op artikel 8 EVRM. Verder werd rekening gehouden met de elementen zoals opgesomd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij toont met haar betoog geen schending van de formele motiveringsplicht aan.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van:

- enerzijds artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet waarbij vastgesteld wordt dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten: zij is niet in bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

- anderzijds artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet waarbij wordt vastgesteld dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden: er wordt een overzicht gegeven van de criminele feiten door verzoekende partij gepleegd, de veroordelingen die zij heeft opgelopen en er wordt gemotiveerd waarom dit alles ertoe leidt dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De Raad stelt aldus vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten twee afzonderlijke motieven bevat die elk op zich determinerend zijn om het bestreden bevel te schragen. Verzoekende partij betwist niet dat zij niet in bezit is van de nodige documenten om rechtsgeldig in België te kunnen verblijven. Dit motief blijft aldus overeind.

Verzoekende partij richt haar middelen tegen de motivering dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

2.6.1. Artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(..)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(..)”

De tweede bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet dat luidt:

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.6.2. De Raad wijst erop dat de algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, op zich niet volstaat om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek inzake een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod omwille van redenen van openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de ontzegging van de toegang tot het grondgebied noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

Wat het gebruik van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het Hof van Justitie al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof van Justitie dat georganiseerde drugshandel a fortiori onder het begrip ‘openbare orde’ valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 54). Daarnaast heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip ‘nationale veiligheid’ kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het Hof van Justitie dat de bestrijding van de georganiseerde drugshandel zowel onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” kan vallen als onder het begrip “dwingende redenen van openbare veiligheid” (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 56).

2.6.3. In casu werd een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van tien jaar opgelegd om volgende redenen:

-verzoekende partij heeft doorheen de jaren verschillende veroordelingen opgelopen, beginnende met een veroordeling op 14 augustus 2007 tot een gevangenisstraf van 3 jaar (5 jaar uitstel behoudens 2 jaar), dan een veroordeling op 11 oktober 2016 tot een gevangenisstraf van 2 jaar en tenslotte een veroordeling op 19 april 2017 tot een gevangenisstraf van 4 maanden. Al deze veroordelingen heeft verzoekende partij opgelopen wegens inbreuken op de drugswetgeving.

-illegale drugshandel vormt een bedreiging voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de Unieburgers, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. De bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit valt dan ook onder het begrip “ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid”.

-gezien de maatschappelijke impact, de ernst en de herhaling van de feiten waarvoor verzoekende partij schuldig is verklaard, kan worden afgeleid dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

2.6.4. Verzoekende partij kan geenszins ernstig voorhouden dat uit de motieven van de bestreden beslissingen niet blijkt waarom zij door haar gedrag beschouwd wordt als een actueel gevaar voor de openbare orde. Zoals de verwerende partij erop gewezen heeft is verzoekende partij verschillende keren veroordeeld geweest, telkenmale voor drugsfeiten en heeft dit geleid tot zware gevangenisstraffen. Uit het herhaaldelijk karakter van de feiten blijkt wel degelijk dat verzoekende partij geen lering trekt en zich telkens opnieuw bezondigde aan strafbare feiten. Dit herhaaldelijk karakter toont wel degelijk het recidivegevaar aan dat verzoekende partij naar de toekomst toe stelt. Verzoekende partij kan de ernst van de door haar gepleegde feiten en het herhaaldelijk karakter ervan bezwaarlijk ontkennen. De Raad wijst er daarbij op dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, doch *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan in bepaalde gevallen derhalve reeds voortvloeien uit de aard en ernst van de gepleegde feiten. Verzoekende partij kan niet ontkennen dat zij zich meermaals bezondigde aan inbreuken op de drugswetgeving en dat zij diverse malen werd veroordeeld. Gelet op het feit dat verzoekende partij al diverse veroordelingen had opgelopen maar haar dit niet tot inkeer heeft gebracht, is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat verzoekende partij doet getuigen van een volgehouden, voor de maatschappij criminele ingesteldheid waardoor niet uit te sluiten valt dat zij dergelijk gedrag ook naar de toekomst toe zal herhalen. Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat er in haar geval niet kon worden geoordeeld dat de gedragingen, die aan haar strafrechtelijke veroordelingen ten grondslag liggen, van zodanige aard zijn dat hieruit voortvloeit dat zij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij betekent.

2.6.5. Waar verzoekende partij betoogt dat de laatste feiten dateren van drie jaar geleden benadrukt de Raad nog dat het enkele gegeven dat reeds enige tijd is verstreken sedert de gepleegde feiten niet impliceert dat de verwerende partij niet langer het bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou kunnen vaststellen op grond van motieven zoals vermeld in de bestreden beslissingen. In dit verband kan worden opgemerkt dat het tijdsverloop sinds het plegen van de feiten weliswaar een gegeven is dat relevant is om te beoordelen of er sprake is van een bedreiging, doch dat de eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan inhouden (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt. 58). In de bestreden beslissingen werd duidelijk gewezen op het criminele parcours van verzoekende partij, op de ernst van de door de verzoekende partij gepleegde feiten en het herhaaldelijk karakter ervan zodat een volgehouden voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid blijkt waardoor niet valt uit te sluiten dat zij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Daarenboven gaat verzoekende partij er met haar betoog ook aan voorbij dat zij op 23 november 2016 werd aangehouden en op 24 november 2016 in de gevangenis werd opgesloten tot 25 april 2020 en het voor haar dus onmogelijk werd gemaakt om na vaststelling van de laatste feiten nieuwe feiten te plegen.

Bovendien moet de verwerende partij enkel een inschatting maken van het actuele gevaar voor de openbare orde maar moet zij niet aantonen dat verzoekende partij effectief opnieuw strafbare feiten zal

plegen. De verzoekende partij toont met haar betoog hoegenaamd niet aan dat de verwerende partij een kennelijk onredelijke inschatting heeft gemaakt van het actuele gevaar dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt te zijn voor de openbare orde.

2.7. Verzoekende partij meent voorts dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt gelet op het feit dat zij een minderjarige Belgische dochter heeft. Zij meent dat hiermee geen rekening werd gehouden.

2.8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- of gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissingen.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- of gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is voorts niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating. Verzoekende partij is immers nooit toegelaten tot een verblijf in België.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving,

anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

2.8.1. In de bestreden beslissingen erkent de verwerende partij dat verzoekende partij vader is van een kind met de Belgische nationaliteit. Zij wijst er evenwel op dat niet blijkt dat er contacten zijn tussen beiden. Verder stelt zij vast dat verzoekende partij niet samenwoont met haar dochter en de getroffen maatregelen dus een minder grote impact hebben op het kind als wanneer er samenwoont zou zijn, temeer het niet uitgesloten is dat het kind verzoekende partij in diens land van herkomst bezoekt en/of regelmatige contacten onderhoudt via internet, sociale netwerken of telefoon.

2.8.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij nooit is toegelaten tot verblijf en aldus haar gezinsleven heeft gesticht op een moment waarvan zij bewust moest zijn dat dit gezinsleven vanaf aanvang precair zou zijn. Verder blijkt dat verzoekende partij zich heeft ingelaten met zeer zwaarwichtige criminele feiten zowel voor als na de geboorte van haar kind. Op het ogenblik van de bestreden beslissingen was het kind van verzoekende partij elf jaar en verblijft dit bij de moeder, ook van Belgische nationaliteit. Verzoekende partij betwist niet dat zij niet samenwoont met haar kind. De Raad wijst erop dat het gegeven dat de verzoekende partij het Belgische grondgebied moet verlaten en er gedurende tien jaar niet meer mag terugkeren geen invloed heeft op de verblijfssituatie van het kind dat verder met de moeder in België kan verblijven. Verder heeft de verwerende partij terecht opgemerkt dat contact kan onderhouden worden via telefoon of andere vormen van elektronische communicatie. De Raad wijst in dit verband op rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). In casu dringt de vaststelling zich op dat de moeder de opvoeding en zorg voor het kind grotendeels op zich neemt. Uit het *“RAPPORT DID”* opgesteld op 2 april 2019 blijkt immers dat verzoekende partij in de gevangenis slechts eenmaal bezoek kreeg in 2016, en dit door haar stiefdochter, niet door haar minderjarige dochter. De andere toegelaten bezoekers zijn minstens tot het opstellen van het rapport niet op bezoek gekomen. Verzoekende partij maakt aldus geenszins aannemelijk dat er tijdens haar gevangenschap intensief contact is geweest met haar minderjarige dochter. Het loutere feit dat haar dochter een aantal tekeningen en twee brieven zou hebben gestuurd, doet aan voorgaande vaststelling hoegenaamd geen afbreuk, evenmin het schrijven van de voormalige stiefdochter van verzoekende partij. Ook het gegeven dat zij na haar vrijlating op 20 mei 2020 gezinshereniging heeft aangevraagd met haar dochter kan niet doen besluiten dat zij daarmee

een intensief contact heeft onderhouden zoals zij beweert. Er blijkt aldus niet dat verzoekende partij een zeer grote rol speelde in het leven van haar minderjarige dochter op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissingen. Verzoekende partij overtuigt niet dat de uitvoering van de bestreden beslissingen het welzijn van het kind dermate schade zal toebrengen. Er blijkt ook niet dat contact via telefoon en internet vanuit verzoekers herkomstland niet mogelijk zal zijn. Er blijkt evenmin dat het kind mits begeleiding van de moeder of een ander gezinslid of indien het wat ouder is verzoekende partij niet kan opzoeken in het land van herkomst of elders (cfr. EHRM, Ejimson v. Germany, 2 juli 2018; EHRM, E.K. v. The Netherlands, Application no. 72586/11, 3 augustus 2017).

2.8.3. Verzoekende partij betoogt voorts wel dat zij in Irak niemand meer heeft en er sinds 2005 niet meer verbleven heeft. Zij wijst op de tumultueuze politiek in Irak waardoor een bestaan aldaar zeer onzeker en risicovol is. De veiligheid aldaar is dan ook in het gedrang.

2.8.4. De Raad benadrukt evenwel nogmaals dat verzoekende partij nooit is toegelaten tot verblijf en zij steeds illegaal, minstens op precare wijze in afwachting van de behandeling van haar procedures, op het Belgische grondgebied heeft verbleven. Tijdens dit illegale verblijf schuwde de verzoekende partij ook niet het plegen van ernstige drugsfeiten. Verder heeft de verwerende partij erop gewezen dat de verzoeken tot internationale bescherming die verzoekende partij had ingediend allen werden afgewezen. Uit het administratief dossier blijkt ook dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 december 2019 verwezen heeft naar het arrest van de Raad nr. 210 830 van 11 oktober 2018 waarbij werd vastgesteld dat in hoofde van verzoekende partij geen sprake is van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie gelet op de ongeloofwaardig bevonden asielmotieven. Evenmin bracht de verzoekende partij informatie bij waaruit kan blijken dat de actuele veiligheidssituatie in Bagdad van die aard is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid daar een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Er werd aldus geconcludeerd: *“het Commissariaat-generaal (is) van oordeel dat een verwijderingsmaatregel in hoofde van de heer M.Y.L. (...) verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekende partij toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad werd gesteld. Verzoekende partij toont met haar betoog in het verzoekschrift niet aan dat de veiligheidssituatie in Bagdad in die zin geëvolueerd is waardoor thans wel sprake zou zijn van een risico op schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer. De verwijzing naar het reisadvies van de dienst Buitenlandse Zaken kan aan voorgaande geen afbreuk doen. Dit reisadvies is immers irrelevant daar het niet slaat op de concrete situatie van verzoekende partij, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS, nr. 176.206 van 26 oktober 2007).

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar leven of fysieke integriteit bij terugkeer naar Bagdad in gedrang is noch maakt zij aannemelijk dat, indien haar kind haar zou willen bezoeken, dit onmogelijk is in Bagdad omdat het veiligheidsrisico te groot is. Zelfs indien dit het geval zou zijn, dan nog maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij haar dochter niet elders dan in Irak kan ontmoeten. Bovendien benadrukt de Raad nogmaals dat verzoekende partij ook in België niet samenwoont met haar dochter, dat de moeder de voornaamste zorg voor het kind op zich neemt en dat niet blijkt dat verzoekende partij met haar dochter geen contact kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 EVRM worden niet aangetoond. De bestreden beslissingen betreffen voorts geen vrijheidsberovende maatregelen zodat verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar artikel 5 EVRM. Voor zover verzoekende partij meent dat zij in Irak van haar vrijheid zal worden beroofd, verwijst de Raad nogmaals naar zijn bespreking hoger. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk waarom zij in Irak dreigt van haar vrijheid te worden beroofd. Ook in die zin is de verwijzing naar artikel 5 EVRM niet dienstig.

2.8.5. Waar verzoekende partij stelt al sinds 2005 Irak verlaten te hebben en er niemand meer te hebben, is het opmerkelijk dat uit het administratief dossier blijkt dat zij in de gevangenis verschillende telefoonnummers in Irak belt (zie RAPPORT DID van 2 april 2019). Verder blijkt uit dit rapport dat verzoekende partij nog twee zussen heeft die woonachtig zijn in Irak. Verzoekende partij die pas eind 2005 op 37-jarige leeftijd naar België is gekomen heeft bovendien het overgrote deel van haar leven in Irak gewoond en spreekt de taal. Zij maakt gelet op voorgaande hoegenaamd niet aannemelijk dat zij geen banden meer zou hebben met haar herkomstland derwijze dat het voor haar onmogelijk zou zijn om aldaar opnieuw een privéleven op te bouwen. Het gegeven dat dit mogelijk enige inspanning van haar zal vergen doet niet anderszins besluiten. De Raad benadrukt daarbij dat vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen in casu niet voor (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82).

2.8.6. Waar verzoekende partij er nog op wijst dat zij een procedure gezinshereniging met haar dochter heeft opgestart, wijst de Raad op artikel 1/3 van de vreemdelingenwet dat luidt:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort.”

Bijgevolg blijkt dat het bestaan van onderhavige maatregelen door het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging niet wordt aangetast maar dat enkel de uitvoerbaarheid ervan wordt opgeschort in afwachting van een beslissing ter zake. Bovendien blijkt dat de verwerende partij op 12 oktober 2020 beslist heeft de aanvraag tot gezinshereniging af te wijzen. Het beroep hiertegen werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 248 175 van 26 januari 2021. Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissingen onwettig of op kennelijk onredelijke wijze werden genomen.

2.9. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER